

Disney

UKRADENÉ VÁNOCE
TIMA BURTONA

SLÁVA DÝŇOVÉ KRÁLOVNĚ

SHEA ERNSHAW

Tim Burton

Ukradené Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.alicanto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alicanto

Shea Ernshaw

Tim Burton Ukradené Vánoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Disney
UKRADENÉ VÁNOCE
TIMA BURTONA

SLÁVA
DÝŇOVÉ
KRÁLOVNĚ

Alicante

MÝM RODIČŮM

—S. E.

Original title: *Tim Burton's The Nightmare before Christmas – Long Live the Pumpkin Queen*

Copyright © 2024 Disney Enterprises, Inc. All rights reserved

The movie *Tim Burton's The Nightmare before Christmas*, story and characters by Tim Burton. Copyright © 1995 Disney Enterprises, Inc.

First published by Disney Press in 2022, an imprint of Buena Vista Books, Inc.

Designed by Soyoung Kim

Cover illustration Cristiano Spadoni

Vydalo nakladatelství Alicanto v Praze roku 2024
ve společnosti Albatros Media, a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Číslo publikace 44 663

Z anglického originálu přeložil Lukáš Potužník

Odpovědná redaktorka Lucie Kučová

Technická redaktorka Barbora Pokorná

Sazbu zhotovilo Art D – Grafické studio Černý, s. r. o.

1. vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-5706-7

ISBN e-knihy 978-80-252-5973-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-5974-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-5970-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pro čtenáře od 12 let

www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Alicanto

„Já cítím smůlu ve vzduchu,
něco hrozného se stane.“

—Sally, *Ukradené Vánoce Tima Burtona*

PŘEDMLUVA

Jedné sychravé, inkoustové pŕlnoci si s Jackem říkáme své ano na Spirálovém kopci, na hřbitově zvaném Vrata smrti. Vítr čechrá na kost suché listí a Jack ve svých dlaních tiskne moje měkké, sešívané ruce hadrové panenky. Chlad jeho prstů uklidňuje chvění, které mi proniká až do švů.

Před námi stojí starosta se širokou hrudí a řídí obřad. V jeho tváři se střídá nadšené koulení očima s přízračně bledými slzami a my pronášíme vzájemné sliby podle ponurého zvyku starobyklých svatebních litanií. Měsíc na obloze je krvavě rudý – dobré znamení – a já mám za levým uchem zastrčený zvadlý květ oleandru utržený z trsu jedovatého břečťanu na opačném konci

města Halloween, který má zajistit dlouhý a strašlivý život.

Pevně Jackovi sevřu ruce.

Jeho černý frak se vlní v chladném nočním vzduchu, zatímco moje šaty z černé krajky, které jsem si sama ušila předchozího večera, ve vánku povlávají jako přízrak. Opatrně se podívám na svatebčany. Cítím, jak mě z první řady sledují chladné, zlomyslné oči doktora Finkelsteina. Jeho tvář se chvěje zlostí, protože jsem mu jednou provždy unikla.

Už nejsem tvým výtvorem, pomyslím si a ta slova mi rezonují v hrudi.

Zdá se nepředstavitelné, že jsem se ještě před rokem bála, že strávím život jako vězeňkyně v laboratoři doktora Finkelsteina a budu Jacka pozorovat jen zpovzdálí – milovat ho, ale být si jistá, že on nikdy nepozná bolest, kterou jsem cítila pokaždé, když se na mě podíval. Jenže potom, co se Jack pokusil Satan Kalousovi ukrást Vánoce a málem umřel, když se na Štědrý den vydal do světa lidí doručit naše chmurné dary, navíc se Zerem, který nadšeně vedl saně se spřežením sobích kostlivců – což byl podle mě plán předem odsouzený k nezdaru –, jsem si byla jistá, že bez něj nemůžu strávit život.

Věděla jsem, že už žádnou noc nepromarním.

Pod temnou sněhovou oblohou jsme s Jackem vykročili ke hřbitovu a jeho hluboké temné oči se vpíjely a *nořily* do mých. A nakonec, po tom nekonečném životě, kdy jsem ho milovala zpovzdálí a mé srdce hadrové panenky toužilo zjistit, jaké by to bylo, kdyby mou lásku opětoval, jsme se poprvé políbili na hřebeni Spirálového kopce.

Na stejném místě, kde teď stojíme... ruku v ruce.

Starosta se otočí a odhalí široký zubatý úsměv a černý pavoučí motýlek, který se v měsíčním svitu strašidelně leskne. Zvučným hlasem prohlásí mě a Jacka před svatebčany za *muže a ženu*. Jack se nakloní dopředu a okraje prázdných dulků má vlhké od slz. Přitiskne mi na ústa své hrobově chladné rty. Mám pocit, že se všechny mé stehy napínají k prasknutí, že v hrudi neudržím ten úžasný pocit, který tam roste. Je to zvláštní, neznámý a podivný dojem, z nějž na mě jdou málem mdloby.

Hlava se mi točí a nohy se mi třesou.

S Jackem jsme teď manželé.

Otře mi slzu, která mi stekla po bavlněné lícní kosti až k bradě, a zadívá se na mě, jako by jeho vlastní hrud měla každou chvíli prasknout. Na okamžik jsem si jistá, že by nás měli oba pochovat přímo tady, uprostřed hřbitova. Sňatek a pohřeb ve stejný den. Nedovedeme potlačit ten nevýslovný, hrůzný, báječný pocit.

Strašidelní obyvatelé Halloweenu nám tleskají a házejí nám k nohám drobné pavoučky. Když opouštíme hřbitov, hřeje mě na prsou, jako by se mi z hrudního koše snažili vylétnout netopýři a rozervat mě na kusy.

Ted' jsem Sally Skellingtonová.

Dýňová královna.

A jsem si jistá, že už nikdy nebudu tak šťastná, jako jsem teď.

1

Podvečerní obzor města Halloween je posetý drobnými světélky hvězd a na náměstí září zlověstnou měděně oranžovou barvou vydlabaná dýně. Z Jackova domu na vrcholu Lebečního vrchu vypadá město jako sevřené dlouhými stinnými prsty. Vzduch tu také voní jinak, po černé lékořici, havraních křídlech a trochu po dýňové marmeládě. Vůbec tu není cítit ten odporný pach chloridu sodného a alkoholu, jímž je načichlá laboratoř doktora Finkelsteina, můj bývalý domov a také vězení.

Vzpomínka na něj mě svírá a prolíná se s pocitem obrovské úlevy, že už nikdy nebudu usínat v té jeho chladné observatoři. Už nikdy nebudu bdít sama na

úzké, moly prožrané posteli, zírat malým okénkem do dálky na Jackův dům a snít o tom, že jednou budu žít v jeho zdech.

Připadám si jako v jedné z těch pohádek o šťastném životě, kdy princezna vtrhne do hradu, zabije draka a zmocní se království. Až na to, že nemám zlatý vlas ani útlý pas. Ani žádné kosti.

Jsem hadrová panenka, která si vzala krále kostlivce. Hadrová panenka, jež se probudila z neuvěřitelného snu a ocitla se ve svém vlastním pohádkovém příběhu, jehož konec ještě nebyl napsán; vlastně teprve začíná.

Vykročím z terasy s výhledem na město a vrátím se do ložnice, kterou teď sdílím s Jackem. Obrátím se k popraskanému vysokému zrcadlu opřenému o šikmou stěnu. Prsty si pročísnu vlasy a stáhnou si je dopředu přes rameno. Šarlatové pramínky jsou rovné jako do rakve, nedají se nakadeřit, vyčesat ani sepnout netopyřími mašlemi. Přitisknu dlaně na své záplatované šaty a zadívám se na svůj odraz v zrcadle: na křížové švy podél trupu, stehy v koutečích úst ve tvaru úsměvu, na místa, kde mě doktor Finkelstein sešil. Vybaví se mi jehla, nit a zlověstné půlnoční čáry.

Jeho výtvar; vyrobený v temných, vlhkých stínech laboratoře.

Ze švu pod levým loktem mi vyčuhuje suchý list – sype se ze mě výplň – a já ho rychle zatlačím zase dovnitř. Potřebuju posbírat listy, nacpat je zpátky a švy sešít pevněji.

„Jsi připravená?“ zeptá se Jack. Otočím se. Stojí ve dveřích naší ložnice, v ruce drží černý sametový kufr a bezedné propasti jeho očí připomínají čerstvě vykopané hroby, do nichž bych se s radostí zřítila, *hlouběji, hlouběji a hlouběji*, až na samé dno. Z kufru se vyprostí pavouček – památka na naši svatbu –, běží podél držadla a nakonec spadne na podlahu a proklouzne škvírkou mezi prkny. Chtěla jsem si pro jistotu nasbírat bylinky ze zahrady – rulík a hloh – a vzít si je s sebou, ale Jack mě ujistil, že takové věci na líbáncích potřebovat nebudu.

Lektvary a jedy nejsou mimo Halloween nutné, řekl. Nebude třeba nikoho trávit ani uvádět do mrtvolného spánku.

Pro mě je však těžké představit si svět, kde nejsou takové věci zapotřebí.

Otočím se, usměju se na Jacka – stehy na mých tvářích se zeširoka roztáhnou – a položím mu dlaň na pevnou pažní kost. Můj *manžel*. Muž, jehož jsem milovala tak dlouho, až mi chvílemi připadalo, že mě city

rozervou. Společně vykročíme do chladného soumraku Halloweenu.

Vstupní bránu našeho domu střeží dvě železné kočky s nahrbenými hřbety. Jack otevře bránu a zůstane stát před čekajícím davem, který dychtí po tom, aby spatřil novomanžele – krále a královnu. Odkáže si. „Má žena Sally a já odjíždíme na líbáňky,“ oznámí jim s úsměvem a ukáže přitom svůj perličkový chrup. „Vrátíme se zítra. Kdyby se něco stalo, bude to tu mít na povel starosta.“

Starosta, který stojí vedle jedné ozubené kovové kočky, pokrčí rameny, ale v tu chvíli se otočí a odhalí zkřivená ústa a hluboké obavy v malých očích. „Jacku, je to dobrý nápad?“ zeptá se nervózně. „Možná by to měl mít na povel někdo jiný. Nebo bychom mohli zvolit nějaký výbor. Nejsem si jistý, jestli bych se dovedl správně rozhodnout, kdyby se vyskytlo něco důležitého. Nebo bys třeba mohl odložit líbáňky a počkat do Halloweenu. Ten bude už za dva týdny,“ připomene Jackovi. „Na výlety je ideální jaro. Nebo ještě lépe: prostě ty líbáňky úplně vynechte.“

„Půjde ti to skvěle,“ řekne Jack a poplácá starostu po rameni. Starosta na okamžik ukáže svou usměvavou tvář, jako by na půl vteřiny uvěřil, že na takový úkol váž-

ně stačí. Jenže pak se zase objeví jeho druhá tvář, rty chmurně modré, v očích strach.

Jacka však starostovy obavy nerozhodí – nejsou nic nového. A tak se prodíráme davem, Jack si s obyvateli města potřásá rukama a přijímá gratulace. Všichni se šourají blíž, až *moc blízko* – tisknou se na nás a vzpínají k nám ruce, aby se s námi rozloučili. Ale já se stáhnou zpátky; všechny zraky upřené na mě bodají jako trny nebo jehly a kousek po kousku trhají mé plátěné tělo. Na takovou pozornost nejsem zvyklá. Bělma jejich očí připomínají vyhaslé přízraky. Zírají do mé prázdné duše, hodnotí mě a soudí. *Hadrová panenka Sally, naše Dýňová královna*. A ve mně hnisá myšlenka: možná si budou myslet, že toho titulu nejsem hodna. Hadrová panenka nemá být královnou. Hadrová panenka, která by se měla vrátit do temné laboratoře doktora Finkelsteina, studená, osamělá a opuštěná.

Dívají se na mě, jako by mě chtěli celou pozřít.

A někteří z nich by to nejspíš i udělali.

Pak však nalevo zahlédnu bílý záblesk. To se v davu objeví Zero, štouchně mě svítícím čenichem do lokte a já ho pohladím po přízračně bílé srsti – po měkkém průhledném kožíšku a svěšených uších. Napětí v hrudi mě pomalu opouští, když se na mě usměje svým beze-

lstným psím úsměvem. Pro Zera jsem stejná, jako jsem byla včera, než jsem si vzala Jacka a stala jsem se královnou.

Se Zerem po boku kráčím za Jackem skrz střed města a uhýbám před posledními z davu, když Lek, Šok a Bořil – známí také jako Boogieho chlapi – vykřiknou: „Budeš nám chybět, Dýňová královno!“

Sundali si převleky koledníků a odhalili své pravé tváře, které jsou, trochu zmatečně, stejné jako jejich maskované fasády, a usmívají se jako děti, jimiž vlastně jsou. V jejich lesklých očích se však vždy skrývá lstivý, záłudný podtón, jemuž nelze důvěřovat. Nejsou to však jejich úsměvy nebo intrikánský chechot, z čeho mi běhá mráz po zádech. Je to jméno, kterým mě oslovili: *Dýňová královna*.

Poprvé ho někdo vyslovil nahlas. Zní mi v uších celou cestu do lesa, do Zapadákovy a hájku sedmi stromů.

„Víš jistě, že je to bezpečné?“ ptám se Jacka. Jeho tvář je pokryta stíny, jež vrhají vysoké, trnité větve nad námi. Při naší procházce lesem vládne bezvětří, přesto se teď

kruh stromů chvěje a zve nás blíž. Jack přejede prstem po širokém kmeni, v jehož středu je vyřezáno dokonalé srdce natřené růžovou barvou.

Stojíme uprostřed kruhového hájku sedmi stromů, které vedou do sedmi svátků, kde Jack vloni proklouzl do Vánočního města a unesl Satana Kalouse.

Ještě nikdy jsem neopustila Halloween. Nikdy jsem se ani neodvážila překročit jeho hranice. Obrátím se, mírně bez dechu, a obdivuji každý zvláště vyřezávaný strom a jeho prapodivné dveře.

Strom dne svatého Patrika zdobí zelený čtyřlístek, červený ohňostroj znamená den Nezávislosti, obří krocan den Díkůvzdání, malované vajíčko Velikonoce, vánoční stromeček s drobnými ozdobami a světylky Vánočního města a rozšklebená oranžová dýně nakonec náš domov, město Halloween.

Jack po chvilce přistoupí ke dveřím s namalovaným srdíčkem; u kmene stromu stojí růžovo-bíle pruhovaná krabička. „Samozřejmě,“ odpoví. V jeho hlase slyším vzrušení. Už se zúčastnil všech svátků ve všech měsících – vyjma tohoto. Tenhle strom si schovával pro mě. „Představuju si, že Valentýnské město bude ještě úžasnější než ty ostatní. Prohlédneme si ho společně.“ Políbí mě na hřbet ruky a zadívá se mi do očí. Otevře v kmeni

stromu dvířka ve tvaru srdce a zevnitř zaduje větřík. Hebký, teplý a slabounce vonící po cukrovinkách a plávných růžích.

Nikdy jsem necítila něco tak úžasného.

Přesto nervózně otáčím slonovinově bílým snubním prstenem na prsteníčku a očima přejíždím po smrtících úponcích rulíku plazících se po okrajích. Je to rostlina, která pro mě znamenala svobodu. Způsob, jak uniknout doktoru Finkelsteinovi pokaždé, když jsem ho jím otráвила. *Ted' jsi svobodná*, připomínám si, protože ačkoli mi v hrudi klokotá zvědavost, v břiše mi zároveň nervózně třepotají křídla havranů.

Když však zvednu oči k Jackovi, jeho temné důlky konejší mé neklidné havrany a nadzvednou koutky mých úst v náznaku úsměvu. „Věřím ti,“ řeknu. Protože mu opravdu věřím, víc než čemukoli.

Jack přikývne, svýma dlouhýma pavoučíma nohama vkročí otvorem do stromu a vtáhne mě s sebou.

2

Řítíme se střemhlav průchodem, jako by nás uchvátil požehnaný vánek. Nakonec se ocitneme na druhé straně a přistaneme ve Valentýnském městě. Ve městě neznámém a cizím. Rychle si přejedu prsty po nohou, zkontroluju nitě ve švech, abych se ujistila, že se žádný neroztrhl ani nepovolil, a pak se nadechnu jemné, nasládlé vůně čokolády a rozkvetlých růží. Kolem nás stojí hájek, téměř stejný jako ten náš: sedm stromů v kruhu, jeden pro každý ze sedmi svátků. Les nad námi je však hustý, s vysokými kymácejícími se větvemi obsypanými zelenými listy a drobnými bílými kvítky, jež se s každým poryvem větru uvolní a padají k zemi jako sněhové vločky. Ani zdaleka se nepodobají

holým kostnatým stromům, které rostou v lesích kolem Halloweenu.

Jack proplétá své prsty s mými a podivně se usmívá, jako by právě vyskočil ze stínu a zahnal ducha zpátky do tmy – což je mimochodem jedna z jeho oblíbených radovánek. Kráčíme po klikaté pěšině vedoucí z lesa, směrem od hájku sedmi stromů. Přejíždím konečky prstů po bílých mácích a sytě červených růžích, které lemují pěšinu. A když konečně vyjdeme z hustého lesa, zadívám se na narůžovělé nebe bez mráčku.

„Je tu denní světlo,“ poznamenám překvapeně. „Když jsme opouštěli Halloween, byla hluboká noc.“

„V každém městě plyne čas jinak. Každé má svůj vlastní východ i západ slunce,“ odvětlí Jack a pokyne rukou k obloze. „Tomu se říká časová pásma.“

Pevně mu stisknu ruku a nakrátko se cítím nesvá, jako by mi švy až příliš napínaly kůži. Cestování z jednoho města do druhého – z jednoho *časového pásma* do druhého – je podivně matoucí a hlava se mi točí, jako bych měla každou chvíli upadnout. „Kde mají hřbitov?“ ptám se, když se blížíme k okraji města a kráčíme po pěšině přes louku posetou růžemi. V Halloweenu máme hřbitov u brány za vnější hranicí města a každou noc z něj doléhají do ulic kvílivé hlasy mrtvých. Čekala jsem,

že tady už také nějaké uvidím. Když mají hřbitov tak daleko, jak uslyší trýzněné duše mrtvých?

„Ne každé sváteční město má svůj hřbitov,“ vysvětlí mi Jack a letmo na mě mrkne. „Ale podívej se na všechna ta srdce!“ Ukáže kostnatým pařátem k železné bráně před námi. Jsou tu stovky drobných srdíček vyrytých do tepaného stříbřitého kovu. Po obou stranách brány stojí dvě rozkvetlé třešně, jejichž větve narostly – nebo spíš byly ořezány – do tvaru mohutného srdce. Je to zvláštní, nepřírozený pohled, ačkoli jistě krásný, a mě napadá, jestli tady, ve Valentýnském městě, vypadají všechny stromy takhle neobvykle.

Stromy se kymácejí a pohupují ve větru, jenž z nich odnáší drobné kvítky. „Co znamenají ta srdíčka?“ zajímám se.

„Valentýn je podle všeho svátek, který se koná každý rok v únoru.“ Jack nadzvedne kůstky nad očima. „Lidé si pak dávají sladkosti, růže a mizerné, vlastnoručně psané básničky.“

„Proč?“

„Kdo ví?“ usměje se Jack a pohlédne na město. „Ale není to nádherné?“

Je to pravda. Valentýnské město je opravdu kouzelné – takovým zvláštním, zvráceným způsobem. Žádné

saze na obloze ani komínky, které se tyčí v dáli. Žádné hniijící lebky nebo dýňové lucerny zlověstně žhnoucí ve tmě, žádní skřehotající ghúlové, démoni nebo smrtky s vydlobnutýma očima, jež zírají ze stinných zákoutí. Vlastně tu nejsou vůbec žádná tmavá zákoutí. Místo toho je tu všechno světlé a cukrkandlově nablýskané. Vzduch má jemnou sladkou vůni jako čerstvě rozkvetlá růžová poupata nebo první sousto dýňového koláče.

Všechno se to zdá podivně překroucené. Přesto mi oči kmitají z jednoho růžového keře na druhý a srdce mi v hrudi tluče tak silně, až se mi z toho točí hlava.

Tohle místo je pro mě velká neznámá, a navíc je neuvěřitelně rozkošné.

Projdeme tepanou branou s vyrytými srdci. Náhle cosi zastíní oblohu a já cítím, jak se mi švy přestávají napínat a suché listí se mi usazuje v hrudi. K městu se snese hejno ptáků a zacloní cukrkandlově zbarvené slunce.

Když se však na ně podívám a snažím se rozeznat jejich podivný tvar, uvědomím si, že to vůbec nejsou ptáci.

Je to hejno malých stvoření podobných dětem.

Pět jich poletuje přímo nad našimi hlavami. Jsou to růžolící baculatá dítká s dřevěnými luky v rukou. Na zádech mezi třepotajícími se bílými opeřenými křídélky mají toulce plné šípů se srdíčkovými hroty.

„Co to je?“ ptám se.

„Nemám tušení,“ odpoví Jack s úsměvem.

Dítka si nás buď nevšimla, nebo se o nás prostě nestarají. Pokračují v letu směrem k mihotavé mase budov před námi.

Vyšlapaná pěšina se brzy změní v dlážděnou ulici, která nás zavede přímo do srdce Valentýnského města. Mám oči navrch hlavy, protože si nechci nechat ujít ani jediný detail křídově bílých domů lemujících ulici – vypadají, jako by byly jedlé. Mají růžové doškové střechy s okny v srdcových rámech. Barevná skla mi připomínají rozpuštěný cukr, a kdybych je mohla olíznout, určitě by chutnala sladce. Cítím, že se usmívám stejně jako Jack, a pobízím ho vpřed, až konečně dorazíme do středu města, které zdobí kamenná kašna se soškou růžového děťátka. Podobná děťátka nám před chvílí poletovala nad hlavami.

Opřu se o okraj celého výtvaru a zadívám se na hladinu, která se narůžověle leskne, ne jako bažinatě zelená voda v halloweenské kašně. Z hladiny na mě zírá vlastní odraz.

„Myslíš, že ji můžeme pít?“ zeptám se a natahuji dlaň k hladině. Jsem si skoro jistá, že bude chutnat jako ledová tříšť s okvětními lístky měsíčku.

Než se však konečky prstů dotknu hladiny, ozve se za námi chladný sametový hlas. „Mám radost, že ve městě potkávám milence.“

Narovnám se a podívám se výš... ještě výš... až se nakonec setkám s pohledem ženy, která je o dobrý metr vyšší než Jack. Tyčí se nad námi, oblečená do dlouhých šifonových šatů s drobnými bílými srdíčky vyšitými do krémové látky sukně. Jahodově červené vlasy má vysoko vyčesané a na spánku sepnuté jemnou zlatou sponou ve tvaru srdce. „Přespolní návštěva?“ zeptá se neurčitě a dlouhým nalakovaným nehtem si poklepe na růžové rty. Její pleť má jemný narůžovělý odstín, jako by snědla příliš růžových okvětních lístků a ty začaly měnit barvu její pokožky.

„Jsem Jack Skellington,“ představí se můj manžel a podá jí ruku. „Dýňový král z města Halloween. A tohle je má choť Sally, Dýňová královna.“

„Ano, ano, dobře,“ odvětlí žena a ignoruje jeho podanou ruku, jako by ji naše jména vůbec nezajímala, ani to, proč tu jsme. Spíše ji zajímá, jak se sama představí. „Jsem královna Ruby Valentinová a tohle je mé město.“ Dlouhou ladnou rukou sjede po šatech a provede rozmáchlé pukrle. Obdivuju ji, že je tak klidná a suverénní. Dokonce i rysy jejího obličeje jsou úhled-

né a uspořádané, nehyzdí je žádná neposlušná piha. Přesně takhle jsem si představovala dokonalou královskou etiku a náhle si v její přítomnosti připadám zcela nekrálovsky.

„Tohle je naše první návštěva ve Valentýnském městě,“ odpoví Jack zvesela, narovná ramena a vypne hrud. Královské chování téhle ženy ho nijak neomračuje.

Ruby od nás však náhle odvrátí zrak.

„Ale no tak!“ vykřikne. „Krvácející srdíčka! Paulo! Paulo, říkála jsem ti, abys je hned vytrhal, jakmile je uvidíš!“

Objeví se štíhlý mužík s vysokým pasem, který jako by se celou dobu krčil za Ruby a čekal na její povel. Má na sobě zástěru, slamák proti slunci, dlouhé světlé kalhoty, v ruce špinavé od hlíny drží zahradnické nůžky a kvapně si otírá čelo. „Moc se omlouvám, Vaše královská Výsosti, tuhle rostlinu jsem musel přehlédnout.“

Ruby se navzdory těžkým šatům a vysokým podpatkům ladně skloní až k zemi a utrhne jediný květ s krvavě rudým středem, který vyrůstá mezi kamennými dlažebními kostkami podél kašny. Podrží nám květinu před očima, abychom si ji prohlédli. „Nemůžeme dopustit, aby krvácející srdíčka rostla takhle blízko u kašny,“ řekne a znechuceně se ušklíbne.

Zamžikám na maličkou, nevinně vypadající květinu v jejích prstech a špitnu otázku jako dítě, které se bojí promluvit. „Pročpak?“ Můj hlas zní tichounce, chabě a mdle – ne jako slova královny.

Ruby na mě pohlédne a její úšklebek zmizí. „Samozřejmě proto, že v kašně si amorcei namáčejí hroty šípů,“ prohlásí, jako bych to už dávno měla vědět. Zadívám se na vodu, na jejíž hladině se třpytí světlo jako malé růžové diamanty. „Náš nápoj lásky vyvěrá z přírodního zřídla přímo pod kašnou.“ Povytáhne své dokonale vytrhané obočí. „Kdyby se do kašny dostal květ krvácejícího srdíčka, pak by každého, koho by na Valentýna zasáhl amorkův šíp, trápilo *zlomené* srdce, místo aby se zamiloval.“

Hodí kvítek na zem a rozdupe ho špičkou svého lízátkově červeného střevíčku na vysokém podpatku. Když zvedne nohu, Paulo, který stojí vedle ní se založenýma rukama, rychle přiskočí a rozmačkanou květinu sebere ze země. „Okamžitě ji spálím,“ dodá a peláší pryč.

Ruby se potěšeně pousměje a otočí se opět ke mně a Jackovi. „Máte kde přespat?“

Jack si odkašle. „Zatím ne.“

„Pojďte za mnou,“ zatrylkuje teatrálně Ruby, jako by měla v hrdle ptáče, a vede nás od kašny. Míjíme kavárnu,

kde voní vzduch kynoucím těstem. Zubařskou ordinací s pomalovaným oknem, na němž je nápis: OPRAVA ZUBNÍCH KAZŮ ZA POLOVIČNÍ CENY. A pak menším písmem poznámka: KE KAŽDÉMU VYTRŽENÉMU ZUBU LÍZÁTKO ZDARMA. Lidé, kteří procházejí kolem nás, mají doširoka rozevřené oči a rozzářené tváře a vždycky jsou v páru – zavěšení do sebe si navzájem špitají do uší tajná slůvka. Jiní sedí vedle sebe na terasách kaváren, tisknou se k sobě tvářemi a líbají se na odhalených šíjích. A mnozí mají tulipán připnutý na klopě nebo pečlivě zastrčený v kapse košile; další mají ve vlasech zapletené polní kvítí.

Láska naplňuje každý šev a steh tohoto města. Není před ní úniku. Cítím, jak mi při pohledu na to všechno bobtná suché listí v hrudi.

Obejdeme další blok a Ruby se zastaví před cihlovou budovou. Nad námi se pohupuje dřevěný vývěsní štít s názvem HOSTINEC U DVOU HRDLÍČEK.

„Počkejte tu,“ řekne. Zlehýnka zamrká a zmizí v úzkých dveřích. O chvíli později se vrátí a v rukou drží stříbrný klíč. „Budete bydlet v jedné z chatiček vzadu; jsou dokonale vybavené. Budete tam naprosto spokojení.“

Jack se usměje a vezme si od ní klíč. „Skvělé! Děkuji.“

Ruby si znovu sepne uvolněnou sponkou vlnité jahodově červené vlasy a pohlédne vzhůru.

„Zpomalte!“ vykřikne.

Andílci nad našimi hlavami zatřepetají křídly a zmizí v dálce.

Ruby si podrážděně povzdechne. „Amorei jsou v tuhle roční dobu hrozně neukáznění. Jsou to neposední výtržníci.“ Podívá se na mě, jako bych snad měla vědět, o čem mluví. „Nudí se, když nemají co dělat, a čekají na únor, až bude Valentýn, takže létají v hejnech a vyvádějí všemožné neplechy.“ Rychle vydechne, až se jí rozšíří nozdry. „Amorkům se dá věřit jen na Valentýna. Po zbytek roku jsou hrozně otravní.“

Ruby si mě prohlíží svýma něžnýma čokoládovými očima. Měří si mě pohledem od hlavy k patě, jako by si mě teprve teď pořádně všimla. Nakloní hlavu a dá si útlou ruku v bok. „Na královnu máš trochu fádni účes,“ poznamená. „Můj kadeřník by ti snad mohl udělat pár vln... nebo třeba melír, abys vypadala trochu víc,“ poklepe si nehtem na spodní ret, „jako já.“ V jasných očích se odrazí její úsměv. „Ráda tě u něj objednáám, když už tu jste.“

Zprudka zavrtím hlavou. Nelíbí se mi její slídivé oči a pronikavý hodnotící pohled. „Nemyslím, že...“ Začnu

se bezmyšlenkovitě tahat za volný steh na levém zápěstí, čímž ho uvolním ještě víc. „Ne. Díky.“

Pokrčí rameny a obrátí se k ulici, kde se ve dveřích obchodu s čokoládou objímají dva milenci – vysoký štíhlý brunet recituje blondýnovi s kučeravými vlasy a pihami báseň, kterou zjevně napsal sám. Její slova má načmáraná na růžovém papíře.

Ruby tiše vzdychne, jako by ji uchvátila líbeznost toho okamžiku – něha mezi dvěma bláznivě zamilovanými lidmi. Otře si oko, jako by jí měla ukápnout slza, pak se otočí a podívá se na Jacka a na mě. „Povězte,“ zakmitá řasami, „neznáte vy dva čirou náhodou někoho jménem William Shakespeare?“

Jack nadzvedne kosti nad prázdnými důlky. „Je mi líto, ale ne.“

Ruby si zoufale povzdechne a našpulí plné namalované rty. „Píše ty nejkrásnější sonety a jsem si jistá, že je má jediná láska. Jenže ho pořád nemůžu najít.“

Jack se zarazí a vymění si se mnou pohled. V Jackově knihovně je spousta knih, které napsal William Shakespeare – krásné, často tragické příběhy –, ale jsou dost staré a jsem si naprosto jistá, že je jejich autor už dávno mrtvý. Naznačím mu však, aby mlčel. Nechci Ruby zlomit srdce tím, že jí to řekneme.

„Jestli na něj narazíme,“ dodá Jack s mírným úsměvem, „určitě ho za tebou pošleme.“

„Děkuji.“ Ruby přivře oči a smutně našpulí ústa. „Doufám, že se vám u nás bude líbit. Dnes je krásný den jako stvořený na procházku městem. Určitě se zastavte v lahůdkách U Romea. Tak úžasné karamelky, jaké tam dělají, jste ještě nejedli.“

Nemám nejmenší tušení, co jsou karamelky, ale jsem si jistá, že lahůdky U Romea dostaly svůj název podle hlavní postavy ze Shakespearovy hry *Romeo a Julie* – na počest muže, kterého Ruby nikdy nepotkala, ale přesto ho miluje.

Než se otočí a odkráčí dlážděnou ulicí, věnuje nám rychlé pukrle. Chvíli se za ní dívám, jak se zastavuje, aby prohodila pár slov s obchodníky a měšťany a potřásla si s nimi rukou – královská silueta na cukrkandlovo-srdíčkovém pozadí svého města.

Jsem si jistá, že v Halloweenu nepůsobím takhle královsky.

Jsem samá oblina, suché listí mi vykukuje z povolených švů. Ani zdaleka se jí nepodobám. Do myšlenek mi proniká ostrá čepel pochybností.

Třeba jsem na to mnohem méně připravená, než si myslím.

Pak mi však Jack sevře ruku. Nadšený výraz v jeho očích mě přiměje zaplašit pochyby. Najdeme cestičku, která se vine kolem hostince U Dvou hrdlíček na místo, kde je tučet malých chatiček usazených jako cukrové pusinky ve vysoké trávě mezi ševelicími bílými borovicemi. Jack zasune klíč do zámku chatky číslo pět, která stojí nalevo od všech ostatních.

„Kdo sem asi jezdí?“ zeptám se zvědavě.

„Nejspíš kdokoli,“ odpoví Jack. „Lidé z ostatních svátků, kteří si sem vyrazí na víkend na dovolenou.“

Vplujeme do malého ubytování. Přivítá nás vůně vanilkových a jasmínových svíček a okvětních lístků růží rozesetých po dřevěné podlaze. Jack postaví kufr vedle postele.

„Proč nejedí do Halloweenu žádní hosté?“ zeptám se. Postavím se ke krajkovému závěsu a odhrnu ho, abych se rozhlédla po městě.

„Nemáme hostinec...“ Jack zvedne oči a koutky úst se mu stočí vzhůru v tom jeho zvláštním úsměvu, „ale třeba bychom ho měli zřídit. Turistický ruch by mohl městu prospět.“

Nechám závěs zase sklouznout. Jack dojde ke mně a vezme mě za ruce. „Je tu toho tolik k vidění,“ řekne nakonec a políbí mi ruku. „A času není nazbyt.“

Necháme kufr v chatičce a vyrazíme do víru Valentýnského města.

Den se nese ve znamení čokoládových cukrovinek máčených ve zkaramelizovaném hnědém cukru s lískovými oříšky, malin obalených v bílé čokoládě a malých srdíček popsaných slovy jako *brouček*, *zlatíčko*, *XOXO*. Jíme je po hrstech a tváře máme zrudlé cukrem. V hruďkách nám divoce buší. Míjíme i továrnu, kde se srdíčka vyrábějí. Ve výlohách jsou vyrovnané hromádky malých růžových krabiček, které na Valentýna jistě poputují do světa lidí.

„Dokonce i vzduch tu voní sladce,“ řeknu a strčím si do úst třeshňový lanýž. Bloumáme dlážděnými ulicemi a já cítím, jak se mi čokoláda rozplývá na jazyku.

Jack mě vezme za ruku a roztočí mě kolem dokola. „Věděl jsem, že se ti tu bude líbit.“

Napadne mě, jak úžasné musí být celý den uždibovat maličké koláčky, vinuté karamelky a švestkové zázvorové kroužky. Odpoledne čaj s citronovými petit fours a večer mátové lanýže s karamelovou kávou. Hlavou se mi honí různé představy. Lehké otupění navozené cukrem, které by mě každou noc provázelo do cukrkandlo-

vě zbarvených snů. Život tady, ve Valentýnském městě, by byl jistě jednoduchý a nekomplikovaný.

Před malou cukrárnou, jejíž výloha je plná táců s máslovými sušenkami, si jakási podsaditá žena objednává krabici pusinek u šedovlasého kníratého muže ve dveřích a vedle ní je krajkou zdobený kočárek se třemi plačícími dětmi. Všechna mají na jinak holých hlavách chomáček tmavých vlasů. Stejně jako žena mají fíkovou pleť, jasně růžové rty a konečky prstíků a bílé bryndáčky mají poprášené cukrem.

Shýbnu se a pohladím buclatou ruku jednoho z plačících nemluvňat, které okamžitě chytí můj ukazováček, stiskne ho a s chichotáním odhalí své bezzubé dásně. Zbylá dvě miminka přestanou plakat a upřou na mě své vykulené oči – všechna tři na mě hledí, jako by v údivu zírala na noční oblohu.

„Výtečně,“ poznamená podsaditá žena a přikývne. „Obvykle nepřestanou, dokud nedostanou nějakou sladkost. Zřejmě se jim líbíte.“

Krabici se sušenkami odloží na malou stříšku kočárku.

„To jsou Amorcei?“ vyptávám se. Zajímá mě, proč jsou tyhle děti uložené v kočárku, i když jsme jiné viděli poletovat nad městem s luky a šípy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Tim Burton Ukradené Vánoce***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.